

Iva Gecková

Jak to chodí v psí školce

Ilustroval
Michal Sušina

*Áje, Adámkovi a Adušce
máma*

Iva Gecková

Jak to chodí v psí školce

Ilustroval
Michal Sušina

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

Jak to chodí v psí školce

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6876. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2018

Vytiskla tiskárna TNM, s.r.o.

© Grada Publishing, a. s., 2018
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-247-2692-2 (ePub)
ISBN 978-80-247-2696-0 (pdf)
ISBN 978-80-271-0791-9 (print)

Obsah

Ráno	7
To máme ale kliku!	15
Stolování	24
Plavání	31
Hrabání	40
Jak se (ne)jí omáčka	49
Cesta domů	57
Žužáci	68
Procházka	75
Jak vypadá lump?	86
Nácvik	92
Boj	98

Fugas

Bonifác

blecha

Alábeta

Rexika

paní čučíselka

Bobek

Buba

Kyhouš

Aršus

Pikola

Labina

Jobík

Evi

Ráno

Bylo ráno 1. září a na farmě zazvonil budík. No, on to vlastně nebyl budík, jaký máme doma u postele, ten, který každé ráno budí tátu s mámou, aby nezaspali do práce, a děti, aby nepřišly pozdě do školy nebo školky. Tento budík byl jiný. Byl to totiž kohout. Jmenoval se Karel, právě stál na střeše kurníku a kokrhal silným hlasem:

„Vstávat! Všechna zvířátka, vstávat! Je čas vylézt z pelíšků, nasnídat se a dělat svoji práci! Kykyrykýýýý! A dnes je slavný den! Náš malý Bobeš jde poprvé do školky! Bobši! Tak kde jsi? Vstávej! Kykyrykýýýý!“

A kdopak je Bobeš? Bobeš je štěňátko, které bydlí s tatínkem Bobanem a maminkou Bobinou v krásné boudě na dvorku.

Bobeš dobře slyšel budíček kohouta Karla. Ale protože se mu náramně dobře spinkalo a peřinky v pelišku byly tak měkké a teplé, převrátil se na druhý bok

a dělal, že neslyší. Už už si začínal myslet, že se na to jeho spaní nepřijde, když se v pokojíčku objevila maminka Bobina a zatahala ho za ocásek.

„Bobši, tak Bobši, vstávat! Školka čeká! Ať první den nepřijdeme pozdě!“

Bobšovi se nechtělo, ale nakonec se rozhodl, že by ve školce mohla být dobrá zábava. Otevřel tedy jedno oko a zkusil, jestli už je vzhůru. Víte, děti, jak se pozná, že už je vaše očičko vzhůru? No to s ním zkusíte

zakoulet, a když se očičko koulí doprava a doleva a nahoru a dolů, tak už je probuzené!

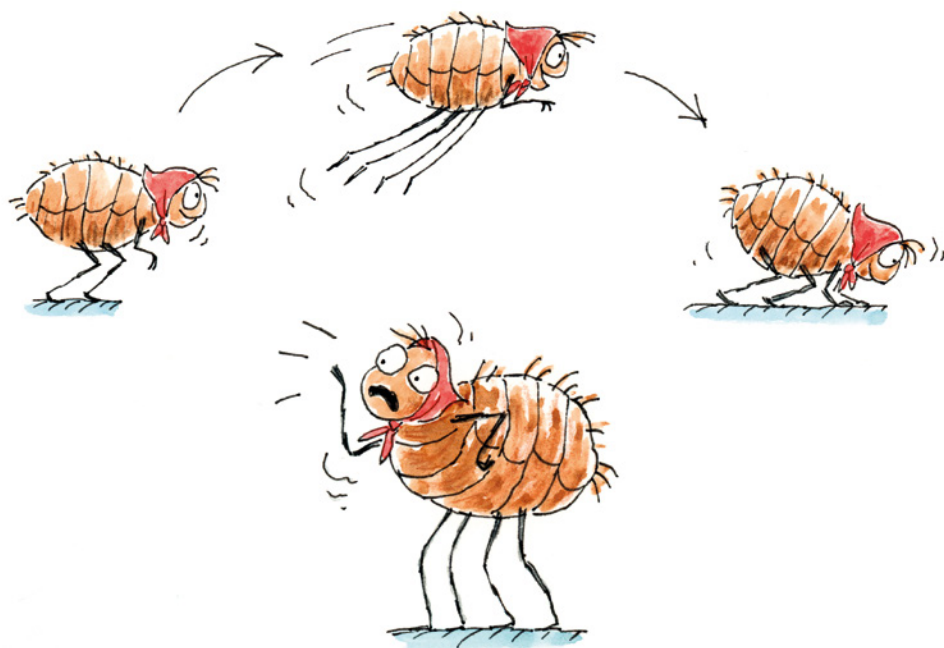
Totéž nožičky a ručičky. Když s nimi zkusíte ráno v postýlce zahýbat a ony se hýbou a protahují, tak je jisté, že už jsou vzhůru. Samo sebou že pejskové nemají ručičky a nožičky! Mají přece tlapky. Ale tahle zkouška je stejná jako u dětí.

Když tedy Bobeš postupně zjistil, že obě oči, všechny pacičky, a dokonce i ocásek už jsou probuzené, nezbylo mu nic jiného než vyskočit z postýlky a vydat se za maminkou do kuchyně.

Maminka zrovna sypala do misky hnědé voňavé granulace a ta vůně zatahala Bobše za čumáček. Zrychlil a doběhl k misce zrovna ve chvíli, když do ní maminka nalévala mléko.

„Bobši, vydrž chvíli, už to bude,“ chtěla synka zadržet maminka, ale ten byl tak nedočkavý, že do misky skočil předními tlapkami a na kluzké dřevěné podlaze klouzal až k protějšší zdi. Ještě štěstí, že tam zeď byla, jinak by štěňátko skončilo uprostřed dvorku.

Maminka jen zavrčela a jako správný pes všechno mléko vybryndané na podlaze vylízala svým dlouhým

růžovým jazykem. Bobeš mezitím zhltal všechno, co v misce zbylo, a spokojeně se olízl.

„Bobši, Bobši, tak se mi zdá, že brzy asi půjdeš bydlet k čuníkovi Fildovi do prasečího chlívku! Jestli tohle uděláš dnes ve školce, paní učitelka tě asi moc nepochválí!“ napomínala ho maminka.

Bobeš se zatvářil trochu dotčeně, jako že tohle přece ví a ani ho nenapadne ve školce tohle dělat. Je přece jasné, že tohle může dělat jenom doma! Mrskl chlupatým ocáskem, zastříhal ušima a podrbal se za krkem, protože ho tam zrovna kousla neposedná blecha Alžběta. Byla to jeho věrná kamarádka, co u něj v kožíšku

bydlela už pěkně dlouho, a i když se ji maminka občas snažila vyhnat, nikdy se jí to nepodařilo. Alžběta byla vynalézavá a vřdycky, když maminka začala Bobšovi pročesávat kožíšek velkým kartáčem, dovedla v chlupech v kožichu tak mistrně kličkovat, uhýbat a schovávat se, že ji maminka neměla šanci objevit.

„Slyšíš? Slyšíš to? Ode dneška ti přestává všechna leg-race, Bobši! Už žádné skákání, štěkání nebo hrabání v hlíně! S tím je konec!“ pištěla blecha Alžběta Bobšovi do ucha, až ji musela maminka Bobina napomenout:

„Alžběto! Co to Bobšovi povídáš za nesmysly? Ve školce se přece může skákat, štěkat i hrabat v hlíně! Tys asi nikdy do žádné psí školky nechodila, vid’?“

Alžběta se urazila, nafoukla a odběhla se schovat Bobšovi na záda. Byla to totiž pravda, Alžběta nikdy v psí školce nebyla. Chodila pár dní do školky pro blechy a ta se s tou psí vůbec, ale vůbec nedá srovnávat.

Bobina mrkla na velké hodiny v kuchyni.

„Honem vyčistit zoubky! Musíme jít!“

V koupelně si Bobeš vytlačil z tuby na kartáček tolik pasty, že by vystačila pro tatínka i maminku dohroma-

dy, a v puse se mu pak udělalo tolik pěny, že vypadal, jako by foukal bubliny z bublifuku. Baval se takhle pěknou chvíli, a když najednou uslyšel maminkino napomenutí, lekl se a trochu pěny spolkl.

Škytl, kýchl a na závěr si pšoukl. Samo sebou že chtěl mamince hned odpovědět, že už běží honem honem, ale z pusy se mu jenom vyvalila obrovská růžová bublina. Díval se, jak se pomalu vznáší ke stropu boudičky a pak praskne. Bylo to moc zábavné! Konečně objevil, k čemu je to čištění zubů dobré! Vida, vida! Ona maminka dobře věděla, proč ho do toho tolik nutila. Taková zábava to je! Ode dneška si bude čistit zuby nejmíň pětkrát denně.

Bobeš se hnal z koupelny, co mu síly stačily a co mu pacičky dovolily, div, že si je nezapletl všechny do sebe jako vánočku.

„Bobši, dnes je tvůj velký den. Jsem hrdá, že nastupuješ do psí školky, a doufám, že se ti tam bude líbit. Přeju ti hodně štěstí!“ pohládila maminka štěňátko po zádech a štouchla do něj čumáčkem.

Bobeš chtěl říct: „Díky, mami!“ Ale místo toho mu z tlamičky vyletěla velká růžová bublina a za ní hned další dvě, vznášely se kolem nich a maminka nevěřila svým očím.

„Že ty jsi spolkl mýdlo? Nesmíš zkoušet všechno, co slyšíš v pohádce. Neznamená to, že když mýdlo sní pejsek, co myl s kočičkou podlahu, tak to musíš dělat i ty, Bobši!“

Bobeš s maminkou vyšli z boudičky na dvorek. Ihned se kolem nich seskupila zvířátka, která na ně čekala už od samého rána. Slepice, kuřata, kočky, husy i kohout, všichni přišli popřát Bobšovi šťastný den ve školce.

Jeden přes druhého kvokali, mňoukali a kejhali a byl z toho takový rámus, až musel kohout Karel zakřičet z plna hrdla:

„Kykyrykýýýý! Budte už konečně všichni zticha!“

Zvířátka okamžitě utichla a otočila se na kohouta. On měl ze všech nejzvučnější hlas, a když bylo potřeba, aby se mezi zvířaty rozšířila nějaká zpráva, bylo to vždy na Karlovi.

„Bobši! Přejeme ti hezký den ve školce, ať se ti tam líbí, ať máš hodně kamarádů a ať tě tam paní učitelka moc nezlobí! Hahaha, teda kykyrykýýýý!“

Ostatní okamžitě kývali hlavičkami a snažili se opět překřičet jeden druhého.

„Šťastnou cestu, Bobši, mňau mňau!“

„Kokokodák, měj se pěkně, kamaráde!“

„Píp píp, koko, my půjdeme taky do školky, někdy!“

Bobeš s maminkou všem poděkovali a vydali se na cestu do školky. Ta byla docela daleko, až na druhém konci města. Minuli ještě ohradu s kravičkou Bučnou. Byla to Bobšova kamarádka a slíbila mu, že mu nechá hrnek mléka.

To máme ale kliku!

Zdálky viděli, jak se ke školce blíží spousta malých pejsků s rodiči. Někteří pejsci se do školky těšili, ale jiným se moc nechtělo. Ti pak cestu všemožně zdržovali, dělali, že nutně musí očuchat něco na plotě nebo na lampě, nebo si na poslední chvíli vzpomněli, že se nepodrbali za uchem. Zkrátka všemožně to zdržovali,

jen aby do té školky vůbec nemuseli. A byli tu i takoví nešťastníci, kteří se rovnou pustili do velkého pláče a chytali se všeho, co kolem sebe našli, jen aby je do té školky neodnesli.

Boběš se na ně díval trochu v rozpacích, protože nechápal, jak se mohou bát takové krásné školky, kde na ně čeká hodná paní učitelka a spousta hraček a zábavy. Už se tady byl s maminkou jednou podívat a maminka měla dost práce, aby ho pak odvedla domů. Tak se mu tam zalíbilo, že se zuby chytil stolu a ne a ne odejít.

Pomaloučku se dostali až k červené školní brance. Maminka vzala za velkou kliku. Jenže jak za ni chytila, klika se ulomila a zůstala mamince v pauce.

„Teda, pane jo! Co mám dělat s tou klikou?“ prohlížela si ji maminka zmateně. Nakonec se na to podívala z té lepší, veselejší stránky.

„To máme tedy kliku, že máme kliku! Pojd', Bobši, najdeme pana školníka a ten určitě bude vědět, co s ní!“ vzala Boběš za pacičku a rozběhli se do školky. Boběš si všiml, že vedle školky stojí veliká žlutá skluzavka, zatočená jako nějaký šnek. Na té skluzavce se musím svézt, až půjdu domů! Moc se mi líbí, to bude ale legrace, říkal si Boběš v duchu.

Každé štěňátko, které do školky chodilo, dostalo přidělenou značku. Byl to obrázek, který pak štěně mělo na stolečku v jídelně, na židličce, na pelíšku a samozřejmě v šatně. Bobeš byl se svojí značkou spokojený – byla to krásná velká kost!

„Hm, tak to si nechám líbit,“ spokojeně si bručel pro sebe, „takovou kostičku bych měl rád na talíři k obědu. To by byla ale bašta,“ hladil si břicho.

„Podívej! Tvůj kamarád Fugas má značku mističku, Rex má buřta, Kykouš obojek a Artuš, hihhi, podívej, co má Artuš za značku!“ ukazovala maminka.

Bobeš se postavil na zadní packy, aby byl vyšší a lépe viděl, a opravdu! To ale bylo legrační! Artuš měl jako značku dva bobky! A Bobeš si všiml, že nějaký jiný pejsek, co se jmenoval Bonifác, měl bobky dokonce tři!

Do šatny přicházela další štěňátka s rodiči. Pak se otevřely dveře do psí školky a v nich stála paní učitelka. Byla to vysoká štíhlá fenka afghánského chrta, velice elegantní a náramně upravená. Dlouhé, světle hnědé chlupy, které jí padaly skoro až na zem, měla krásně učesané. Zamrkala na štěňátka modrýma očima.

„Milá štěňátka! Milí rodiče! Jsem tak ráda, že jste všichni dnes ráno přišli do naší školky! Haf! Pojdte dál! Vítám vás u nás! Hafhaf!“ otevřela dveře dokořán. Většina štěňátek na nic nečekala a rozeběhla se plnou rychlostí do herny, až jim dráčky na podlaze cvakaly a pacičky jim podkluzovaly.

Maminka stále držela v ruce tu ulomenou kliku a rozhlížela se kolem, jestli mezi ostatními pejsky neobjeví pana školníka. Kouká se a kouká a vida! Táhle na nejbližší židli sedí nějaký veliký, strašně, ale opravdu strašně chlupatý pes. Chlupy má dlouhé tak, že mu vůbec nejsou vidět oči. Je tak velký, že o dvě hlavy převyšuje všechny ostatní. To bude určitě pan školník! Jistě si přišel poslechnout proslov paní učitelky

k zahájení nového školního roku. Maminka Bobina v pacce sevřela kliku a vydala se k němu. Zaklepala psovi na rameno a potichu mu zašeptala do ucha:

„Dobrý den, pane školníku, já jsem, ehm, totiž já jsem omylem ulomila kliku u vrátek. Doufám, že to budete umět opravit! Prosím, nezlobte se, ale já mám hroznou sílu!“ omlouvala se.

Chvíli trvalo, než se na ni velký pes otočil. Zamrkal, pozvedl k ní svůj zarostlý obličej a z míst, kde měla být tlama, se ozval velice hluboký hlas:

„Prosím? Já nejsem školník. Já jsem váš nový... mák.“

Maminka Bobina se zarazila. Jaký mák? Co má ten školník na mysli? Přemýšlela, ale nic nevymyslela. Už už se ho chtěla zeptat, jak to myslí, ale paní učitelka jí přispěchala rychle na pomoc.

„Ó, nezlobte se, paní Bobino! Toto je náš nový ŽÁK. Ano, Bonifáci, nejsi mák, ale žák, pamatuj si to! Abyste rozuměla, Bonifác je už poněkolikaté žákem naší školky. Vrátili nám ho ze školy. Už zase. Že prý se ještě musí moc a moc učit, než se tam bude moci podívat. Takže on tady s námi zase stráví jeden školní rok a pak se uvidí, jestli ho ve škole vezmou,“ nervózně se podrbala za uchem paní učitelka a vedla Bobinu na chodbičku. Tam jí vysvětlila, jak dojde k panu školníkovi.

Školník, mohutný boxer Hubert, si věděl se vším rady. Nebyla porucha, závada nebo havárie, se kterou by si neporadil.